

כלי

עלת השבת

בתקופה שקדמה לחורבן בית המקדש הראשון, היה הנביא ישעיה שהoxic את עם ישראל על פשעיו. אלקים אומר לעם ישראל כך, בספר ישעה "חגיכם ומועדיכם שנאה נפשי הי עלי לטורח נלאתי נשא" עם ישראל היה כל כך רע ולא מתחשב, לא היו עוודים לזלחת, לא הייתה אהבת חסד, מה שהיה אפילו את עם ישראל, מה שמצויר כאן בפסוק זהה, עיין החגים ומועדים שהיו לטורח אצל אלקים, משום שככל אדם היה דואג לעצמו ולא הייתה עזרה לנזקקים, אלקים היה רוצה שככל עם ישראל ישמח בחג, כמו שנאמר "ושמחת בחגיך אתה ובנך ובתך ואמתך וגרכ אשר בשעריך" אפילו הגר צריך לשמחה בחג. עניין השבת לא הזכר בפסוק זה, רק חג ומועד, שבת הוא לא חג ולא מועד, لكن ניתן להבין שאפילו בשעת כעס של אלקים, השבת יש לה מקום חשוב עדין. لكن מכאן ניתן להבין שמעלת השבת גדולה יותר מכל חג כלשהו.

ישנו פסוק מוכר וידוע לכל שנאמר ביום שבת, "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת" מזכירים כאן שני זמנים, זמן הווה וזמן עתיד, "ושמרו", "לשנות", הזהר מפרש כך את העניין, "ושמרו בני ישראל" היא שמירת השבת הידועה והמכוררת לנו, ההכנה לשבת, הקניות, עירית שולחן וכו' "לשנות את השבת", הוא עניין קבלת השכינה של אלקים, הזהר אומר שלאלקים מתחבר עם השכינה ביום השבת, כמו שאנו אומרים בקבלה שבת, "בואי בשלום עטרת בעלה גם בשמחה" "בואי כלה בואי כלה" "ושמרו" השבת של עם ישראל "לשנות" שבת של אלקים (קבלת פנוי השכינה טרם כניסה השבת).